

hvordan løngabet stiger og nu også beviseligt for de meget veluddannede grupper; det er den tristeste nyhed, jeg har hørt meget længe.

Pia Larsen (V):

Da Venstre ordfører, fru Rikke Hvilshøj, ikke kan være her i dag, skal jeg fremføre Venstres synspunkter.

Først og fremmest vil Venstre selvfølgelig gerne takke for betænkningen. Udvalget har unægteligt lagt et pænt stykke arbejde i den gennem lang tid. Med den korte taletid er det dog ikke muligt at kommentere alle de aspekter og forslag, der er behandlet i betænkningen, så jeg skal blot koncentrere mig om nogle få hjørner.

Ligestilling er et af de områder, hvor vi i politik har lejlighed til ikke bare at diskutere konkrete tiltag, men også basale principper for, hvad staten skal blande sig i, og hvor langt den skal gå, når den gør det. Skal staten aktivt gå ind og skabe positive rettigheder og særbehandling for bestemte grupper af befolkningen, eller skal den begrænse sig til at skabe lige muligheder for begge køn? Det er et af de helt centrale spørgsmål i ligestillingsdebatten.

Med denne betænkning er der lagt op til, at staten skal være endog særdeles aktiv på ligestillingsområdet. Der foreslås ligefrem en decideret ligestillingsminister, og al lovgivning skal mainstreames. Det er det store skyts, som nu køres i stilling for at sikre ligestillingen. Men er det nu fornuftigt, og står det i forhold til omfanget af ligestillingsproblemerne?

I Venstre mener vi, at svaret på det spørgsmål er nej. Vores udgangspunkt er, at al lovgivning skal sikre lige muligheder for alle og hindre diskrimination. Hvis vi nu skal have en ligestillingsminister og et princip om mainstreaming, så ved vi vist alle, hvordan det vil gå. Der vil nemlig hurtigt opstå et pres for at generere nye love. En minister vil jo gerne retfærdiggøre sin eksistens, og det gøres sjældent bedre end ved at finde på nye love. Men der er ikke behov for masser af love på dette område. Der er behov for ligestilling i form af lige muligheder. Derfor er der heller ikke behov for en ligestillingsminister.

Betænkningen beskæftiger sig med ligestillingsproblematikken ud fra en særdeles ekspansiv indfaldsvinkel. Det står klart, når man læser betænkningen, at flertallet i udvalget gerne ser en kraftig forøgelse af aktiviteten på området. En af måderne, hvorpå det skal ske, er

som nævnt ved at oprette et ligestillingsministerium, men også ved at lave et selvstændigt klagenævn, som tager sig af ligestillingsspørgsmål.

Venstre kan ikke støtte et sådant klagenævn. Det er i dag muligt at få behandlet ligestillings-sager ved faglig voldgift eller ved de civile domstole. Når man nu har disse muligheder for at få en sag håndteret andet sted, så ser vi i Venstre ingen grund til, at man opretter et selvstændigt klageorgan. Det vil være at spilde ressourcer på ganske få sager. Ligestillingsudvalget konstaterer da også, at sagerne i videst muligt omfang skal behandles i det fagretlige system.

Forslaget om at sammenskrive love på ligestillingsområdet vil Venstre se positivt på. Med de mange tilføjelser om ligestillingsspørgsmål, som er kommet i diverse love siden ligestillingsloven, kan det være en god idé at få skabt overskuelighed i lovgivningen.

Hvad angår betænkningens helt grundlæggende betragtninger om kvinder i magtpositioner, har vi i Venstre svært ved at se de problemer, som betænkningen ser. Udvalget betragter det som en forudsætning for et velfungerende demokratisk samfund, at der er en ligelig fordeling af magt og indflydelse mellem mænd og kvinder, og derfor skal vi bevidst arbejde hen imod det. Men vi må konstatere, at der intet er til hinder for, at kvinder gør sig gældende på disse områder.

Det nævnes i betænkningen, at målsætningen om lige mange kvinder og mænd i de folkevalgte organer blot er et kvantitativt mål og ikke et kvalitativt mål. I Venstre er vi af den opfattelse, at når der er sikret lige muligheder, så må resten være et spørgsmål om kvalitet og kvalifikationer uden en kvantitativ målsætning om kønssammensætning.

Det gælder også for forskningsområdet, hvor udvalget foreslår positiv særbehandling af kvinder ved besættelse af stillinger og uddeling af forskningsmidler. Sådant en politik kan Venstre ikke støtte. Kvinder skal ikke opnå ansættelse, fordi de er kvinder, lige så lidt som mænd skal det, fordi de er mænd. Ikke mindst i forskerstillinger må kvalifikationerne være absolut øverste prioritet, og det kan kvinderne sagtens leve op til, især hvis det kvindelige rekrutteringspotentiale bliver større. Det er nok nærmere her, der bør sættes ind, hvis der skal flere kvinder i forskerstillinger.